

Уночі

Спиридон Черкасенко

На місяці блищать сріблясті осокові,
І тихий став заснув в задумі мовчазній;
В йому і в небесах далекі сяють зорі:
Любують і вони, як в півночі прозорій

На місяці блищать сріблясті осокові.
Все спить навкруг, усе тихенько спочиває,
Щоб знов прокинутись уранці до життя...
Чому ж душа моя і рветься, і ридає?

Спочинь хоча на мить! не рвися без пуття:
Все спить навкруг, усе тихенько спочиває.
Лагідна ніч в душі не має перемоги
І серця гострий біль не в силі припинить,

Не може зняти дум страшенної облоги,
Бо відгук життєвий не дасть їй відпочити:
Лагідна ніч в душі не має перемоги...
Повстане день ясний, а з ним людські муки,—

Ніколи ніченька навік їх не приспить,—
А ранком знов весь світ здригнеться від розпуки...
Тому душа ридає і квилить,
Що встане день ясний, а з ним... людські муки...

1906